

VI KEELAND & PENELOPE
WARD

Mijn favoriete souvenir

Vertaald door Marjolijn Huiberts

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Hazel

‘Goedemiddag. U spreekt met het Four Seasons Resort in Vail, Colorado. Waarmee kan ik u helpen?’

Ik ademde diep in. ‘Hé. Ik heb vanochtend vroeg uitgecheckt. Ik had tien nachten geboekt, maar uiteindelijk ben ik er maar twee gebleven. Is mijn kamer toevallig nog beschikbaar? Of een andere kamer desnoods? Mijn vlucht is geannuleerd vanwege het noodweer.’

‘Ik ga even kijken. Wat is uw achternaam?’

‘Appleton.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Eigenlijk hadden we onder de naam Ellis geboekt. De achternaam van mijn verloofde.’ Of *éx-verloofde*. Maar ze mocht mij met alle liefde mevrouw Ellis noemen als dat betekende dat ik vannacht een slaapplek had.

‘Hebt u een momentje, dan ga ik even kijken.’

‘Dank u wel.’

Ik ging in de lobby van het Best Western zitten, het derde hotel waar ik de afgelopen drie uur was geweest. Het was zo stom van me dat ik die ochtend had uitgecheckt. Alhoewel ik tenminste wel consequent was. Nadat ik de verkeerde beslissing had genomen om in mijn eentje toch op huwelijksreis te gaan, kreeg ik het briljante idee om na twee dagen alweer uit te checken... zónder het weerbericht voor Vail te bekijken. Toen ik op het vliegveld aankwam, had ik niet in de gaten dat er een sneeuwstorm op komst was. Maar de luchtvaartmaatschappij had me verzekerd dat mijn vlucht nog steeds volgens schema zou vertrekken. En ze hielden zich aan hun woord tot vijf minuten voordat we moesten boarden, want toen kondigden ze een vertraging van twee uur

aan. Twee uur werd drie uur, en drie uur werd vijf uur, en nadat we zes uur bij de gate op oncomfortabele kunststof stoelen hadden gezeten, gaven ze eindelijk toe dat het niet ging gebeuren. Alle andere vluchten waren ondertussen geannuleerd. En nu zaten alle hotels blijkbaar al vol.

De bedrijfsleider van het hotel kwam weer aan de lijn.

‘Hallo, mevrouw Ellis?’

Ik kromp ineem omdat ik zo werd genoemd, maar gaf toch antwoord. ‘Ja?’

‘Het spijt me. Nadat u had uitgecheckt, is uw kamer opnieuw geboekt. Vanwege het noodweer zitten we vanavond helemaal vol.’

Ik zuchtte. *Natuurlijk zitten jullie vol.* ‘Oké. Dank u wel.’

Het zat de laatste tijd ook niet mee. Ik belde nog vier hotels, totdat er eentje misschien een paar kamers vrij had. Blijkbaar hadden zij gasten die nog moesten inchecken en waren ze die aan het bellen om te horen of ze vandaag nog zouden aankomen. De kamers zouden volgens een ‘wie het eerst komt, het eerst maalt’-principe worden vrijgegeven. Dus besloot ik de gok te wagen en ging ik die kant op. Het was al zeven uur ’s avonds en het had geen zin meer om hier te blijven zitten. Verbazingwekkend genoeg reed Uber nog, ook al hadden ze er op het vliegveld al uren geleden de brui aan gegeven.

Buiten sneeuwde het hard. Een gigantische SUV met sneeuwkettingen om de banden stopte voor de deur. Aangezien de wagen onder de sneeuw zat, kon ik het kenteken niet lezen en ook niet zien wat het merk en het model was, dus liep ik ernaartoe en gebaarde dat de bestuurder het raam moest laten zakken.

‘Ben jij Hazel?’ vroeg de oudere vrouw achter het stuur.

Ik glimlachte. ‘Ja.’

‘Moet je naar de Snow Eagle Lodge?’

‘Ja, graag.’

Hoewel het hotel slechts drie kilometer verderop lag, duurde het een kwartier om daar te komen. Tegen de tijd dat we aankwamen, zag je geen hand voor ogen meer. Het was onverant-

woord geworden om met dit weer te rijden.

‘Mijn god, het is vreselijk hierbuiten,’ zei ik terwijl ik de capuchon van mijn jas omhoogtrok. ‘Rij voorzichtig vanavond.’

‘O, dat doe ik hoor, mop. Ik ga nu naar huis. Ik heb jou alleen opgepikt omdat ik hier toch langs kwam. Gelukkig ben je nu bij het hotel. Niemand gaat vanavond de weg nog op.’

Geweldig. Dit hotel kon maar beter wel een kamer voor me hebben.

Terwijl ik uit de SUV stapte, sloeg er een vlaag sneeuw in mijn gezicht, ondanks het feit dat we onder het overstek van het gebouw stonden geparkeerd. Door de wind leek het alsof iemand keihard met een sneeuwbol had geschud. In het hotel veegde ik de vlokken van mijn wimpers en liet ik mijn blik de lobby rondgaan.

O nee.

Het zag er niet goed uit. Een rij van minstens dertig of veertig mensen slingerde vijf keer heen en weer om bij de receptie te komen. Ik zuchtte en trok mijn bagage tot achter de laatste wachtende. Na meer dan een halfuur stond ik eindelijk vooraan.

‘Hé. Ik heb al eerder gebeld en degene die ik sprak, zei dat er misschien een paar kamers beschikbaar kwamen, dat jullie contact gingen zoeken met de gasten die niet zijn gearriveerd om te horen of ze nog komen.’

Fronsend knikte de vrouw. ‘Ja. Ik kan u op onze wachtlijst zetten. Maar we zijn nog steeds aan het bellen en om eerlijk te zijn ziet het er niet al te best uit.’

Ik liet mijn schouders hangen. ‘Oké. Zet me dan maar op jullie wachtlijst, alsjeblieft.’

De vrouw pakte een klembord en legde het op de balie. Ze bladerde een paar bladzijden verder, draaide het bord naar me toe en wees naar de eerstvolgende lege regel, de op één na onderste. ‘Schrijf hier maar gewoon uw naam en mobiele nummer op.’

Ik krabbelde ze allebei neer en sloeg alle bladzijden weer terug die boven op het blad lagen waarop ik had geschreven. Omdat ik zag dat het bovenste vel precies leek op wat ik had getekend, vijf

of zes pagina's verder, bekeek ik alle blaadjes even. Er stonden minstens honderd namen en telefoonnummers.

'Staan deze állemaal op jullie wachtlijst?'

De receptioniste knikte.

'Hoeveel mensen hebben nog niet ingecheckt?'

'Ik denk een stuk of tien.'

O god. Dit ging echt niet goed. Maar misschien hadden mensen hun naam wel gewoon opgeschreven en zijn ze daarna weggegaan, zoals in een bomvol restaurant. Misschien had het gros van de mensen voor me op de lijst al een ander hotel gevonden.

Ik draaide me om en alle hoop die ik mezelf had aangepraat vervloog onmiddellijk. Elke zitplaats in de lobby achter me was bezet. Sommige mensen zaten zelfs op de grond tegen hun bagage geleund. Ik had niet veel keus, dus liep ik rond en ik vond een leeg plekje op de vloerbedekking, niet al te ver bij de balie van de portier vandaan. Hoewel ik wist dat het zinloos was, pakte ik toch mijn iPad en bleef ik zoeken naar een hotelkamer die beschikbaar was. Zelfs als ik er eentje vond, zou het een wonder zijn als ik daar zou kunnen komen.

De nabijgelegen balie van de portier was onbemand geweest toen ik aan het scrollen en aan het bellen was, maar nu liepen er twee vrouwen naartoe. Aangezien ik een halfuur naar de mensen achter de receptie had gestaard terwijl ik in de rij stond, herkende ik die ene als de manager. De andere had een naamkaartje en hield een klembord vast. Vanaf waar ik zat, kon ik het niet laten hun gesprek af te luisteren.

'We hebben deze zeven nog steeds niet kunnen bereiken,' zei de manager. 'Alle andere kamers zijn ingecheckt of we hebben ze aan mensen van de wachtlijst toegewezen.'

De medewerkster bladerde door de papieren en keek de volle hotelloobby rond. 'Jeetje. En dit noodweer houdt blijkbaar nog dagen aan.'

Vanuit mijn ooghoek zag ik een man aan de andere kant van de balie staan. Hij stond met zijn rug naar de pratende dames toe, maar hij had zijn hals uitgestrekt en volgens mij was ook hij

aan het afluisteren. Ervan uitgaande dat hij zich net zo verveelde als ik, zocht ik weer verder op mijn iPad, totdat het me een paar minuten later opviel dat hij iets op de binnenkant van zijn hand krabbelde.

Wat is hij in hemelsnaam aan het doen?

Hij schreef even snel iets op en speelde daarna zo te zien weer luistervink. De manager was al weggelopen en liet de medewerker achter om te telefoneren. Zij beëindigde een gesprek en belde opnieuw.

‘Hallo. U spreekt met Catherine, receptioniste van de Snow Eagle Lodge. Ik probeer Milo of Madeline Hooker te bereiken.’

Zodra ze die namen noemde, krabbelde de luistervink weer op zijn hand.

Catherine ging verder met het achterlaten van haar boodschap. ‘Ik wil graag weten of u vanavond nog aankomt. Uw kamers zijn gereserveerd, dus die houden we vast zo lang als dat nodig is. Mocht het noodweer echter uw reisschema hebben veranderd, dan hebben we een lange wachtlijst met gasten die de kamers kunnen gebruiken die u hebt geboekt. Mijn nummer is 970-555-4000. Wilt u mij alstublieft zo snel mogelijk terugbellen? Dank u wel.’

Hetzelfde gebeurde bij de volgende twee telefoontjes. Catherine liet een boodschap achter en de luistervink schreef iets op. Razend nieuwsgierig naar wat hij uitspookte, bleef ik hem in de gaten houden. Toen de receptioniste klaar was met bellen, ging ze naar de receptie. Luistervink raapte zijn rugtas op en slenterde nonchalant een nabijgelegen gang in. Ik leunde voorover om te zien waar hij naartoe ging. Uiteindelijk trok hij zijn capuchon op en ging een zijdeur door die ik niet eens had opgemerkt.

Ik vond het vreemd, maar ging ervan uit dat de voorstelling voorbij was.

Een paar minuten later liep er echter een vent met hetzelfde ski-jack door de voordeur van de lobby. Hij zette zijn capuchon af en ik kreeg voor de allereerste keer zijn gezicht te zien.

Mijn hemel, hij was knap. Bruin haar dat een beetje ruig zat

en geknipt moest worden, volle lippen, hazelnootkleurige ogen en een gebronsde huid. Tussen het bleke kleurtje van de meeste mensen in Colorado in die tijd van het jaar, onder wie ik, viel de warme tint van zijn huid echt op. Jammer genoeg walgde ik op dat moment van mannen, want hij was oprecht bloedmooi. Hij veegde wat sneeuw van de schouders van zijn jas en ging in de rij staan. Die was ondertussen veel korter, met maar twee man voor hem, voornamelijk omdat niemand de storm nog trotseerde. Ik had geen idee wat me bezielde, maar ik besloot te gaan staan en achter die vent te wachten. Misschien verbeeldde ik me van alles om mezelf te vermaken, maar ik had zomaar het gevoel dat hij iets in zijn schild voerde.

Toen het zijn beurt bij de receptie was, ging ik er zo dicht mogelijk bij staan, zonder als een stalker over te komen.

‘Hé. Ik wil graag inchecken,’ zei de man.

‘Fijn. Wat is uw achternaam, meneer?’

Hij schraapte zijn keel. ‘Hooker. Milo Hooker.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Die vent lulde maar wat. Ik wist het wel!

De nietsvermoedende receptioniste tikte op een aantal toetsen van haar toetsenbord en glimlachte. ‘Hier heb ik uw reservering. Twee kamers voor twee nachten, inclusief ontbijt. Klopt dat?’

‘Eh...’ De man knikte. ‘Ja. Ik heb twee kamers geboekt. Maar ik heb er blijkbaar slechts één nodig.’ Hij keek achterom. ‘Zo te zien zijn jullie die andere zo kwijt, toch?’

Ze glimlachte. ‘Ja, dat klopt. Mag ik alstublieft uw creditcard en uw legitimatiebewijs, meneer Hooker?’

Ik wachtte af. Dit was het moment van de waarheid. Als hij niet daadwerkelijk Milo Hooker was, moest hij met een of ander smoesje komen.

De man stak zijn hand in zijn binnenzak alsof hij zijn portemonnee ging pakken. Heel even dacht ik dat ik ernaast zat, maar toen haalde hij een stapeltje biljetten tevoorschijn.

‘Ik ben vandaag mijn portemonnee op de piste kwijtgeraakt. Gelukkig had ik wat geld via Western Union laten versturen

voordat de storm te hevig werd. Kan ik gewoon contant betalen?’

De jonge vrouw aarzelde. ‘Hebt u helemaal geen legitimatiebewijs? Ik mag mensen zonder een identiteitsbewijs met foto eigenlijk niet inchecken.’

Nep-Milo gooide al zijn charmes in de strijd. Hij leunde voorover en pronkte met de indrukwekkende kuiltjes in zijn wangen. ‘Zullen we anders samen een selfie maken?’

De vrouw giechelde. Ze géchelde zowaar. ‘Ik ga even met mijn manager overleggen.’

Ze verdween naar achteren en kwam een paar minuten later terug met de manager.

Een krankzinnig idee schoot me ineens te binnen. Ze zei dat er twee kamers waren... In een opwelling nam ik een besluit en liep ik naar de balie toe.

‘Hè hè Milo, daar ben je.’ Ik legde mijn hand op de schouder van de man. ‘Mijn vlucht is geannuleerd. Ik hoop dat ze onze kamers nog hebben.’

Nep-Milo draaide zich om en keek me met een frons aan.

Als ik geen actie ondernam, zou hij alles verknallen, dus richtte ik mijn aandacht op de twee medewerkers van het hotel. ‘Mijn broer en ik hebben hier voor twee nachten allebei een kamer geboekt, maar ik probeerde weg te komen voordat het noodweer losbarstte. Dat is dus duidelijk niet gelukt. Ik heb de hele dag op het vliegveld doorgebracht. Zeg alsjeblieft dat jullie mijn kamer nog hebben. Ik snak naar een warm bad.’

Milo keek me aan, daarna keek hij naar de hotelmedewerkers en toen weer naar mij. Ik glimlachte en trok een wenkbrauw op. Heel even had ik bijna medelijden met die vent. Hij keek zo verbijsterd. Aangezien hij nog steeds met zijn mond vol tanden stond, moest ik maar doorpraten. ‘We zijn vanochtend vroeg gaan skiën en toen zijn onze rugtassen gestolen. Samen met die naderende storm was dat een teken voor mij om eerder naar huis te gaan. Blijkbaar had Moeder Natuur andere plannen. Als het goed is, hebben we twee kamers, Milo en Madeline Hooker. Iemand heeft echt net op mijn mobiele nummer een boodschap

voor me ingesproken om te vragen of we nog komen. Volgens mij heette ze Catherine.’

De receptioniste knikte. ‘Dat was ik. Door de storm zijn hier onverwachts veel mensen zonder kamer gestrand, dus hebben we contact opgenomen met gasten die nog niet aangekomen waren.’

De manager keek beurtelings naar nep-Milo en mij. ‘We zullen voor elke kamer een borgsom van honderd dollar moeten vragen voor onvoorziene uitgaven, aangezien jullie geen creditcard hebben.’

Ik glimlachte. ‘Uiteraard.’

Ze knikte naar haar medewerkster. ‘Check hen maar in. Het is goed zo.’

De man naast me had zijn mond nog steeds wagenwijd open. Ik dook mijn tas in, waarbij ik er goed op lette mijn portemonnee, die zogenaamd gestolen was, niet te laten zien en haalde al het contante geld eruit.

‘Hoeveel zijn de kamers?’ vroeg ik aan de receptioniste.

‘Even kijken. Inclusief toeristenbelasting komen ze op driehonderdtweeënveertig dollar per kamer voor twee nachten en dan komt de borg van honderd dollar er nog bovenop.’

Shit. Volgens mij had ik niet zo veel geld bij me. Ik telde het bedrag in mijn hand en schoof het naar nep-Milo toe. ‘Kun je veertig dollar voorschieten? Je weet dat ik het terugbetaal, broertje.’

‘Eh, ja. Tuurlijk.’

Nadat we hadden betaald en de kamersleutels hadden gekregen, liepen we zwijgend naast elkaar naar de liften. Pas toen we alleen waren en de liftdeuren dicht gleden, richtte Milo zich tot mij. ‘Wat is er in vredesnaam net gebeurd?’

Ik moest lachen. ‘We hebben kamers gekregen, dat is er net gebeurd.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Maar wie ben jij?’

‘Ik zag dat je bij de balie van de portier stond af te luisteren terwijl de receptioniste de gasten aan het bellen was die nog niet aangekomen waren.’ Ik stak mijn hand uit, pakte de hand van de

man en opende die om de blauwe inkt te laten zien. ‘Je hebt de namen van de gasten opgeschreven. Ik vond dat nogal vreemd, dus liep ik achter je aan naar de receptie om te zien wat je van plan was. Toen je vertelde dat je zogenaamd je portemonnee was verloren als verklaring waarom je geen legitimatiebewijs bij je had, wist ik dat je maar wat lulde.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Toen de vrouw zei dat er maar liefst twee kamers waren gereserveerd, zag ik mijn kans schoon.’

‘Hoe wist je dat ik erin mee zou gaan?’

Ik glimlachte. ‘Dat wist ik niet. Maar daarom was het zo ontzettend leuk!’ Ik legde mijn hand op mijn borst. ‘Ik heb het gevoel dat mijn hart uit mijn ribbenkast probeert te knallen. Het is al zo lang geleden dat ik zoiets gewaagds heb gedaan.’

Zijn ogen dwaalden over mijn gezicht. Ik kreeg het gevoel dat hij nog steeds niet wist wat hij van mij moest denken, ook al had ik zojuist uitgelegd wat ik had gedaan. Hij keek naar mijn lippen, die nog steeds omhoog krusden in een opgewonden glimlach.

‘Hoe komt dat?’

Ik trok rimpels in mijn voorhoofd. ‘Hoe komt wat?’

‘Waarom is het zo lang geleden dat je iets gewaagds hebt gedaan? Zo te zien vond je het geweldig.’

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen, volledig onvoorbereid op een vraag die een gevoelige snaar raakte, en mijn glimlach stierf weg. ‘Ik weet het niet. Ik denk dat ik de laatste paar jaar nogal een ander mens ben geworden.’

Nep-Milo’s ogen hielden de mijne vast. We waren van een krankzinnige stunt uithalen en lachen naar een vreemde ernst overgegaan. Zijn ogen schoten naar mijn lippen en weer terug. ‘Wat jammer. Je hebt een geweldige glimlach.’

Een warm gevoel stroomde door me heen en het lukte maar niet om mijn ogen van die van de vreemdeling los te rukken, tenminste niet totdat de lift pingde en de deuren op de derde verdieping open gleden.

‘We zijn er,’ zei hij. ‘Kamer 320 en 321.’

‘O. Oké. Goed dan.’ Ik stapte de lift uit en volgde de bordjes

naar onze kamers. Aangezien we, uiteraard, familie waren, hadden ze ons naast elkaar gezet. We stonden een paar meter van elkaar af en openden allebei onze deur. Terwijl mijn slot open klikte en ik op de klink duwde om naar binnen te stappen, drong er ineens iets tot me door.

‘Bijna vergeten! Je krijgt nog veertig dollar van me voor de kamer.’

Hij glimlachte. ‘Maak je daar maar niet druk om.’

‘Nee, doe niet zo gek. Ik had gewoon niet genoeg contant geld en ik wilde de vrouw geen creditcard overhandigen terwijl onze portemonnees zogenaamd gestolen waren. Ik leg mijn tas even in de kamer en ga beneden op zoek naar een geldautomaat. Ze hebben er vast wel ergens eentje staan.’

‘Ik dacht dat je snakte naar een warm bad, of hoorde dat ook bij de act?’

Ik moest lachen. ‘Nee, eigenlijk niet. Ik heb echt de hele dag op het vliegveld doorgebracht. Een lekker warm bad klinkt nu ongeveer te gek. Maar ik kan wel eerst je geld even halen. Dat duurt niet zo lang.’

Nep-Milo krabde aan de stoppels op zijn kin. ‘Weet je wat we doen? Ik ga even snel douchen en dan naar beneden om wat te drinken aan de bar. Neem jij een bad. Kom daarna maar naar de bar om me het geld te geven.’

‘Oké.’

We keken elkaar een paar tellen aan.

‘Goed zus, ga jij maar lekker soppen.’

‘Dank je, Milo,’ zei ik glimlachend. ‘Tot straks.’